

ERDŐSZETI LAPOK.

1-ső évfolyam.

IX. füzet.

September 1862.

Néhány szó az erdei gazdaság érdekében.

Divald Adolf urnak a „Gazdasági Lapok“ 17. és 18-ik számaiban *) megjelent, nagy szakavatoltsággal és tárgyismerettel írott czikkei, míg, hitünk szerint, biztos előhírnökei eddig, fájdalom, pangásban volt erdőszereti állapotunk jobbra fordultának, kedves alkalmul szolgálnak egyuttal ezen tárgyban felszólalni. Célja közleményünknek: fenálló bajainkra utalni; más oldalról pedig bizonyítása annak, miszerint vagyunk elegenden erdőtulajdonosok a hazában, kik érdekeltségünk és a gazdaság ezen ága iránti előszeretetünk folytán ez ügyet figyelemmel kísérvük és ahoz ragaszkodással viseltetünk; kik belátjuk, hogy nem ott áll hazai erdőszereti ügye, hol azt látni szeretnők; és a kik óhajtanánk buzgó napszamosai lenni hazai erdőszereti ügyünk jobbra fordultának, a hogyan és a miként iránt a szakavatottaktól tanulni készek levén.

Elismert szomorító tény, hogy míg a mezei gazdaság terén főleg az utolsó évek alatt bámulatos haladást és előmenetelt mutathat fel hazánk, addig erdőszereti viszonyaink egy lépéssel sem mentek előbbre, sőt állítani merjük: rosszabbra fordultak.

Mi a hazánk területén levő erdőket nemzetünk egyik kincsének tekintjük, s ez levén hitünk, nem lehet az közönyös előltünk, hogy erdeink mily karban vannak általában, és miként kezeltenek. Távol legyen tőlünk azt állítani akarni, mintha hazánk összes erdőségeit ismernők, szólni fogunk csupán azokról, melyek állapotáról tudomással birunk.

Nem veszítjük szem elől azt, hogy vannak e hazában kiterjedt nagy erdőterületek, melyek kincstári vagy nagy uradalmak birtokához tartozván, a lehető legczélszerűbb kezelésben részesülnek; ezekre nézve

*) Erdőszereti Lapok VII-dik füzet: A hazai erdőszerők legselő teendői.

nincs aggodalmunk, mert tulajdonosaik szerencsések lévén kitűnő szak-képzettséggel bíró férfiak kezelésére bízhatni érdeiket, ezen nagy kiterjedésű erdők állapota nem hagy kívánni valót hátra, és megfognak azok maradni állandóan a tudomány és gyakorlat igényei által indokolt haladás színvonalán.

Nem elegendő azonban, a nemzeti közvagyon állásának szempontjából, a nagy erdőterületeket kielégítő kezelés alatt tudnunk, hanem szükséges elkerülhetetlenül, hogy a kisebb birtokosok tulajdonához tartozó erdők felé is forduljon a közfigyelem, mert épen ezek vannak aggasztó karban, elannyira, hogy ha ezek kezelése jobb fordulatot nem vesz, nem megvetendő részén hazánk földjének évek mulva csak sarjadzni képtelen száraz fa-törzsök fogják mutatni azt, hogy e rész valaha erdő volt.

E tekintetben — csak valljuk be az igazat minden szépítgetés nélkül — a baj felismerése: a javulás első feltétele.

Azon szakférfiak, kik az erdei kezelést tudományos képzettségük folytán ismerik, nagyobb uradalmaknál lévén alkalmazva, a kisebb birtokos ekkorиг értelmes erdei felügyelők hijával volt, de módja sincs a minden néven nevezendő adókkal tulterhelt kisebb birtokosnak kielégítő ellátást biztosítani a kiképzett erdei tisztnek.

Hozzájárul, hogy a vállaira nehezült terhek viselhetése végzett nagyobb mérvben lát erdeje vágatásához mint kellene, vagy az évi után-növést tekintve — lehetne.

Köznépünk pedig még, fájdalom, oly kevéssé tartózkodik másnak tulajdona megsértésétől, és különösen az erdőkre nézve oly ferde fogalmak vannak, mintha az ezekben elkövetett kártétel vagy csonkítás nem is tartoznék, igazság szerint, a tiltott cselekedetek sorába; mintha azt akarná tudatni a föld népe, hogy mindenkinek (és pedig a törvényben megállapított arányon felül) joga van az erdő használatához, melyet midőn érvényesíteni nem bír, nem is tartja vétéknek az erdőben elkövetett kártételt; ennek az következése, hogy oly gyakori és oly nagy mérvben elkövetett eredi kártételek vannak napirenden, miszerint kifogy a béketűrésből a leghiggadtabb vérmérséklet is. Ezen valóságos calamitásnak ellenében, vannak ugyan az újabb rendelkezésekben határozott utasítások a szolgabírói hivataloknak, melyek folytán a tulajdonos által, rubrikák és forma szerint, minden három hónapban beadott károssejtes megítélése és a tettesek elmarasztalása meghagyatik; tapasztalásból mondhatjuk azonban, (a közlő rendszeren beszokta erdei tisztje által illető

helyre adadni az előirt táblás kimutatásokat) hogy mind ennek nem sok látszatja szokott lenni; a kisebb birtokosok legnagyobb része (és pedig ezekről van itt tulajdonképen szó) még csak meg sem kísérti sérelmeinek ez utoni orvoslását; részint mert nem is vezettet jegyzéket a kártételekről, részint mert sokan az eljárást nem ismerik és a vesződséget unják; mire nézve nem egyedüli ok a magyar ember indolentiája, hanem más, nagyon közel fekvő indokok szerepelnek.

Nagy baj nálunk az is, hogy eredeinket legeltetni szoktuk; sokan azt tartják, hogy erdő és legelő egy, már pedig az erdei terület legeltetése, ritka kivétellel, csupán az erdei utánnövés rovására történik és annak idő előtt alkalmazva kivált, semmikép sem válik hasznára; innen veszik eredetöket azon levágott törpe bokrok, cserjék, mellyeknek sudar fákká kellett volna válniok, lerágatván azonban a marhák által, ily törpék maradandnak örök időre, és haszon helyett csak kárt okozandnak, elfoglalván azon területet, melyen különben tápláló fűvek tenyésznének.

A józan és czélnek megfelelő erdei kezelésnek nagy hátrányára szolgál nálunk a határookban még keresztül nem vitt tagosítás folytán a közös legeltetés is, úgy a volt jobbágyoknak, sok helyen a majorsági zselléreknek kiadatni szokott famennyiség oly határookban, mellyekben a volt urbéresek failletősége még nincs erdő-részben kihalva, — szóval mind azon szolgálmaik, mellyek ekkorig még eredeinkre nehezdednek.

Végre azon tény is figyelmet érdemel, mely szerint kiképezett erdei tisztok hiányában a birtokosok ezred részének se levén e részben tárgyismerete, ideje, vagy akarata, erdeink nagy része nincs rendes pagonyokba beosztva, a kellő arány sincs tehát meg a felhasználás, és a faállomány növekedése között; vágjuk erdeinket alkalom és a szükség szerint minden számítás nélkül, azontul pedig a magyar ember a tüzelő fával gazdálkodni még nem tanult meg, hanem pazarul bánik azzal, mert nem veszi pénzen; tudunk közép birtoku házakat, pedig oly vidéken, hol a fa nem becs nélküli ám, mellyeknél az uraság és cselédség szükséglete a 200 bécsi ölet meghaladja évenként, a hol még ahoz a nyers fahasábok, fűrész helyett, fejszéssel apróztatnak, vagyis forgácsoltatnak. Vágjuk tehát eredeinket, eladjuk, vagy feltüzeljük a fát takarékoság nélkül. Sok ember rá sem gondol arra, hogy hány kályhát fog fűtethetni majd a későbbi nemzedék. Ha pedig erdeink hiányos állapotának ennyi oka ellenében (mellyekhez e téren avatottab-

bak még lényegesebbeket toldandnak, közlő azokra szorítkozván csupán, melyeket a mindennapi élet mutat fel,) vizsgálni akarnók, hogy mi történt olyas, a mi rendezettebb viszonyok előhírnöke lehetne: alig találunk nyugpontot, mellyen a jövő iránti aggodalmaink eloszolhatnának.

Kíváncs, hogy az illetők nagyobb érdekeltséggel forduljanak erdei állapotink rendezése, szabályozása felé; hogy ismerkedjünk meg kisebb birtokosok ha nincs módunkban képzett szakembereket alkalmazni az erdei kezelés tudományának legalább alapelveivel; gondoskodnunk kell végezetre ifjainknak ezen hazai gazdaszatunk annyira jelentékeny ágában leendő kiképeztetése, ily végből erdész iskolák felállítására és szakkönyvek előteremtése iránt. A mi pedig élet-feltétele erdei viszonyaink rendezésének, az, e téren is, a jövőbe vetett bizodalomunkban központosul; elébb utóbb hazai kormányunk veendi ez ügyet is, annyi sok mással együtt, ápoló, pártfogó kezébe, s kiváló gondot fordítand erdei állapotink rendezésére is. Ideje lesz akkoron annak is, hogy bár mennyire legyünk is az egyéni szabadság, ha mondani szabad, bálványozói, bár mennyire jogosult legyen is féltékenységgünk jelenleg az iránt, hogy a tulajdonjog gyakorlatában semmi idegen beavatkozás által ne háborítassunk: kíváncsoknak látandjuk mindazáltal, miszerint hazai törvényhozásunk, nemzetgazdaszatunk egyik kincsforrását: a hazai erdők ápolását tartván szemel előtt, oly intézkedéseket tegyen, mellyek által a tulajdonjog tiszteletben tartása mellett, az erdők használata, bizonyos korlátok által szabályoztassék.

Addig is azonban arról, a mi ohajtandó lenne, a mitől reménylünk már jelen viszonyok között is nem csekély gyakorlati hasznót azokra nézve, a kik el vannak határozva jobb kezelést hozni be erdekbe, az e téren eddig kifejlett szellemi tevékenység számba vételével, elmondjuk egyéni véleményünket.

Létezik évek óta hazánkban a német erdészegylet; közlő régóta áll tagjai sorában; gyűléseiben és kellemes kirándulásaiban ugyan még részt nem vett, évi közleményeit azonban olvasta, de azt nem sikerült feltalálni azokban, amit keresett.

A legélenkebb örömmel, rokonszenvvel üdvözlöttük az Erdész Lapok megjelenését, mellyeknek minden füzete sok tanulságost tartalmaz; nem is lehet ezen hazafiui vállalatról, illetőleg hazai erdőszetünk ügyének hozott áldozatról, másként, mint osztatlan elismeréssel és méltánylattal szólnunk.

A magyar mezei gazda, t. i. a most élő nemzedék, hanem is-

meri is annyira a vegytant, mint ha mostani eszével kezdené meg iskolai pályáját, miután a parancsoló szükség legjobb iskolamester, az utolsó években mégis megtanulta, minemü alkatrészekkel bír a föld, melyet a sors mívelő, ápoló kezeire bízott; azt termeli tehát, ami földjének megfelel; e mellett javítja azt minden ereje megfeszítésével, úgy hogy nem féltjük e részben fajunkat, hogy évek mulva, minden oldalról megcsapottatván, diszruhánkról ha lefoszlanának is az ékszerek, kenyere lesz a Magyaroknak mindég.

Nem így áll a gazda, mint erdőtulajdonos; e részben tehát legyen hazai szaklap segítségére a birtokosnak. Hazafiui bizalommal azon kérést intézzük erdész Capacitásainkhoz, legyenek szivesek oktatva tanítva közreműködni; hitünk szerint sok gyakorlati hasznot fognak eszközölni, és a leghálásabb elismerést aratni ez uton.

Kérdjük, nem lehetne-e egy cikksorozatban megadni az illetőknek például az utmutatást, hogy agyagföldön, vagy köves talajban, televényes földön vagy homokban mely faemek diszlenek, és melyeknek ajánlható mesterséges mívelése leginkább hazánk észak, közép vagy déli részein? Erre ugyan azt lehetne felelni: nézd meg erdődet, a milyen fa magától tenyészik, olyat igyekezzél abban nevelni. Csakhogy ez nem általános szabály. A tölgy, cser, mocsár, bükk, nyírfa, fenyő állabok különmemü czélok szerint, mint szénfa, épület-, tüzelő, vagy szerszámfa, mely korban legalkalmasabbak a kivágásra? Az erdei turnus hány évre leendő beosztása, a czéltól, melyre a fa fordítandó, és a sarjadzás erejétől, és hatalmától feltételeztetvén.

Jók-e az elegyes fa-állabok? Melyik a pusztá helyek beerdősítésének legcélravezetőbb módja? Van e benne lehetőség és mi módon: a legkártékonyabb erdei gyomot a gyalogfenyőt, alias borókát, erdeinkből kiküszöbölni? Melyik az ültetni való makk, és más famagvak télen általi eltartásának legbiztosabb módja?

Legyenek szivesek ezen s több ilyenemü kérdésekre (ha szánakozó gunymosolyt tudatlanságunk nem csal ajkaikra) szives utmutatást adni; akár pedig azon szakkönyveket, habár idegen nyelven legyenek is írva, kijelölni, melyekből a naponta felmerülő kételyek iránt az utba igazítást majd csak kiokoskodja hasznáért az, a ki erdejét javítani akarja.

Végül szabadjon, *Divald Adolf* urnak tanulságos cikkeihez vizsztatérvén, midőn annak indító okait kalapot emelve méltányoljuk, véleményét pedig szivesen osztjuk, kiemelni azon javaslatot, mely legelőnkben ragadta meg figyelmünket.

Hidjék el önök tisztelt hazafiak, kik erdészetünk emelése érdekében mint buzgó és avatott uttörők viszik előre a haladás zászlóját, érezzük mi erdőbirtokosok a hiányokat, akarunk is javítani azokon, de hogyan? Rendes és okszerű üzletterv nélkül biztos előre haladás helyett, csak tapogatódzás lesz az eredmény; s azért örömmel köszöntjük az eszmét, mely javaslatba hozza: a Magyar Gazdasági Egyesület erdészeti szakosztálya által, szakképzett, vezénylő, rendező erdei tisztviselők alkalmazását, kik az erdőtulajdonosok felkérésére és költségére a hazában utazásokat tévén, az illetők erdeiben megtegyék a szükséges méréseket, becsléseket; az erdő talaja, fekvése, az utánnövés, az éghajlati és helyi viszonyok számbavételével az erdei gazdaság rendezése iránt a kellő utasítást megadják, az üzlet-tervet elkészítsék, és e szerint szabják meg a kezelő erdőszők teendőit, kötelességeit.

Meg vagyunk győződve hogy a Magyar Gazdasági Egyesület erdészeti szakosztálya, melyhez tartozni szerencsénk van, figyelmére méltatja és felkarolandja ezen javaslatot, ha az kivihetőnek mutatkozik; álljon részünkről itt egyelőre azon nyilatkozat, hogy bizonyosan az első sorában fogunk állani, kik egy ily szakképzett rendező erdészi tekintély jó szándéku tanácsát és utasításait magunknak megnyerni igyekezzünk.

Dráskóczy Gyula,

Dráskóczy Gyula urnak tiszteletünket!

Hogy nem lehetne- e cikksorozatban adni az illetőknek utmutatást, hogy agyagföldön, vagy köves talajban, televényes földön vagy homokban mely fanemek diszlenek, és melyeknek ajánlható mesterséges mivélése leginkább hazánk éjszaki, közép vagy déli részein? — Ezen és a többi Dráskóczy Gyula úr által a „Gazdasági lapok“ 30-dik számában fölvetett, komoly szándékot és beható gondolkozást föltételező kérdésekre azt kell felelnünk: igen is — nem is.

Az erdőgazdászatként ugyan is vannak általános elvei, azok okszerű alkalmazása azonban csak a helyi viszonyok teljes ismerete mellett gondolható; mert a mi itt igen czélszerű, az másutt egészen hasznavehetlen lehet.

A fanövés az egyes gesztifajok sajátlagos természetétől és a ter-

termőhely minőségétől függ, mely utóbbi ismét az égalj, fekvés és talaj összehatásának eredménye. Azt pedig csak helyben lehet megítélni, és valóban senkinek sem tanácsoljuk, hogy oly erdősznek hitelt adjon, ki a helyi viszonyok ismerete nélkül a mivelés bizonyos módját egyedül jónak ajánlja, a gesztek e vagy ama faja ültetésének eredményeit megjósolja. Ez ugyan is semmivel sem volna jobb azon csoda orvosnál, ki bizonyos összegért száz mérőföldekre lakó soha nem látott embert minden testi lelki bajából biztosan kigyógyítani ajánlkozik.

Nagy igazság rejlik abban: „nézd meg erdőt, a milyen fa ott jól terem, annak a termőhely megfelel.“ E szabálytól nagyban eltérni, csak kivételképp engedhető meg, s ennek szükségéről vagy hasznosságáról, ismét csak minden befolyó viszonyokat megítélni, összevetni képes szakember bír magán a helyszínén itélni. Hiába küldene nekem valaki talaja alkrészeiről leírást, ha bár annak vegybontását a leghippokratészebb orvos eszközölte volna, hiába tenné hozzá még az ott uralkodó évi középhőmérsékletet, a hőmérsékek évszakonkénti átlagát, a nappali s éjjeli hőmérséklet közti különbséget is. Mindezek tudatában sem lennék képes megítélni, hogy az illető talajon mely gesztfajok fognak legjobban tenyészni, s melyek növeztése folytán fogja a birtokos magánszükségleteit legjobban kielégíthetni, jövedelmét leginkább szaporíthatni. A fanövésre ugyan is még számos egyéb tényező is bír befolyással, mint azok, melyek a vegyműhelyben meghatározhatók, a hőmérőn leolvashatók. A fanövés például a talaj aljának oly mélységbeni minőségétől függ, hova a gesztek gyökerei nem is érnek, mert ha ez termékeny, a belőle felszálló víz a gyökereket oly tápanyagokkal látja el, melyek a talaj felszínében nem találhatók. Ha a homok nem túl vastag rétegben márgás agyagon fekszik, úgy abban még tölgyet is előnnyel növelhetünk, miglen ha annak alja kavicsból áll, ez többé nem lehetséges. Egyes helyek tavaszkor a késő — ősszel a korai fagyoknak inkább ki vannak téve, mint mások; itt nagy a harmat ülepedés, másutt az egészen hiányzik; ott a zúzvara fiatalosaimat vesztélyezteteti, szabadabb helyeken attól nincs mit tartanom; a fényhatás és nagy meleg a déoldalakra nézve sokkal kártékonyabb mint az északiakra; a széltörés és döntés veszélye itt nagy, ott éppen nem fordul elő. Mind azok és sok egyebek határozott befolyással vannak azon kérdés eldöntésére, hogy ama gesztfajok közül, melyek a talaj és égalj minőségénél fogva ugyan egy termőhelyen életvidoran tenyészhetnek, melyiknek adjunk a többiek fölött előnyt. Az Erdőszeti lapok

legfeljebb az égalj és talaj általános befolyását vázolhatják azon gesztekre nézve, melyek hazánk erdeit alkotják; azok továbbá leírhatják e gesztfajok mindennemű sajátosságait, melyeken azok erdőszeti bánlásának különfélesége és minősége alapszik; ők tehát a helyenként, erdőkép növesztendő gesztfajokat nem nevezhetik meg, annyit azonban adhatnak, a mennyiből minden gondolkozó fő, saját viszonyainak kellő fölfogása mellett meghatározhassa a gesztfajt, melyet választania, a mivelési és ápolási modort, melyet követnie czélszerű. Valamely erdő vágási korát meghatározni, szintén csak azon erdő s minden egyéb annak kezelésére befolyó viszonyok ismerete mellett lehet. Ez ugyan is első sorban a birtokos személyes céljaitól és — a termőhelytől függ. Ha a fa elég vastag arra, a mire azt használni kívánjuk, s ha e mellett akkor a midőn e vastagságot eléri, az erdő a legnagyobb átlagnövedéket is szolgáltatja, úgy általában ez azon kor, mely után a fordartartamát fogjuk legczélszerűbben meghatározhatni. Ám de e kort messziről, vagy egész országrészekre nézve megítélni, vagy matematikai képletek szerint kiszámítani nem lehet, miután az ismét csak a termőhelytől — a helyi viszonyoktól függ. Meglehet továbbá, hogy az erdőbirtokos, ha erős építőfát jó áron adhat el, ezt csak a legnagyobb átlagnövedék azaz a legnagyobb fatermés rovására eső magasabb fordában fogja — de mégis előnnyel növeszthetni. Meglehet a fatermés más melléktermésnél, p. o. a makk-gubacsnál kevesebbet jövedelmez, s akkor ezek szerint kell a gazdászatot rendezni. Némely vidéken az a-broncsfának, szőlőkarónak, cserkéregnek nagy a kelősége s a forda tartamát e szükségletek kielégíthetésére való tekintet fogja eldönteni sat. De ha csak pusztán azt akarnók is tudni, mikép e vagy ama gesztfajt melyik korban kell vágni, hogy az a legnagyobb átlag-fatermést szolgáltatassa, úgy arra is csak az illető állatok vizsgálata után felelhetnénk, mert égalj és termőhely e részt is döntő befolyással bír. Azért bátorzkodtunk mi a t. Gazd. Egyesület erdőszeti osztályának ajánlani, hogy oly képzettségű erdőszőről s később többekről is gondoskodni méltóztassék, ki kellő szakképzettség mellett a helyenkint uralkodó viszonyokat tisztán megítélni, helyesen összevetni, valódi értékük szerint fölfogni s úgy az illető erdőbirtokosnak minden tekintetben, és főkép a Dráskóczy Gyula úr által fölvetett kérdésekre felelni s azok értelmében erdőgazdászatát rendezni, neki vagy tisztviselőinek okszerű utmutatásokat adni a hely színén képes legyen.

Iparkodtunk eddig is a „Termési táblák felállításáról“ — „Zólyom-

megye erdőségeiről“ szóló s egyéb czikkeinkben a rendezett erdőgazdászattal kellékeire utalni s azon kérdésekre figyelmeztetni, melyekre az erdőrendezőnek a birtokos érdekében felelnie kell, sőt egyik közelebbi füzetünkben épen „Zólyom megye erdőségeiben“ az ott valósággal létesült erdőrendezést okadatolva fogjuk leírni, t. Dráskóczy Gyula úr kérdéseire universal panacaea-féle választ adni azonban t. erdőbirtokosaink saját anyagi, valamint önmagunk becsületbeli érdekében nem lehetünk hajlandók. A mit lapunk után e kérdések érdekében tehetünk, azt szívesen megigérjük, mert szent kötelességünknek tartjuk, s nem fogunk munkát s áldozatot kimélni, hogy szavunkat beválthassuk. Igérjük tehát:

1-szor. Oly cikksorozat megindítását, mely hazánk különböző égaljának és kiválóbb termőhelyeinek befolyását hazai nevezetesebb fánövényeinkre, lehető teljesen vázolandja, mely a t. olyasóval a főnemlített gesztfajok mindennemű tulajdonságait, melyek azok kezelésére, használatára és értéktetésére bárminemű befolyással bírnak, lehető teljesen fogja megismertetni.

2-szor. Az erdőbecslés, a hozam vagy termés és jövedelem kiszámításának s az erdőrendezés különféle nemeinek tüzetes tárgyalását.

Miután pedig az idei folyamában — kivévén talán a tölgymakkok s egyéb gesztmagvak gyűjtésének és épellésének vagy a vetésig való eltartása módjának leírását — e tárgyak megkezdését sem ígérhetjük jóformán, ennek már csak 3 füzetnyi terével rendelkezhetvén s miután e terjedtebb közlések hosszabb időt fognak igénybe venni, addig is t. Dráskóczy Gyula úr második kívánatának sietünk megfelelni, a következőkben adván azon német könyvek czimeit, melyekből a naponta felmerülő kételyek iránt utbaigazítást keresni legtanácsosabb.

1. Hartig — Lehrbuch für Förster.	Stuttgart	1860 — 3 kötet.
2. Völker — Forsttechnologie.	Leipzig	1836 — 1 „
3. Cotta — Waldbau.	Leipzig	1856 — 1 „
4. Berg — Verkohlen des Holzes.	Darmstadt	1860 — 1 „
5. Ratzeburg — Waldverderber		1860 — 1 „

Mind e könyvek kaphatók Braumüller Vilmos, cs. kir. udvari könyvkereskedőnél Bécsben.

Legyen szabad végül még egy megjegyzést tennem. Dráskóczy Gyula úr fentidézett igen becses cikkében mezőgazdászattunkat illetőleg egyebek közt azt mondja: „nem féltjük e részben fajunkat, diszruhánkról ha lefoszlanának is az ékszerek, kenyerre lesz a magyarnak mindég.“

Nekünk pedig teljes meggyőződésünk, hogy adjon Isten sok erdőbirtokost a hazának, ki oly komoly szándékot, oly tiszta s mély felfogást tanusítson erdőszetünk ügyében, mint Dráskóczy Gyula úr, és valóban erdeink nem sokára berendezve, körülményeinkhez képest okszerűen fognak kezeltetni és a nemznt valamint magánosok jóllétét, gazdagságát hatalmasan gyarapítani, sőt örömmel fognánk magyar t. birtokosainknak és szaktársainknak nem sokára, magyar könyveket nevezhetni és ajánlhatni, mellyekben mindent föllelhetnének, a mi viszonyainknak megfelel, a nélkül, hogy azt idegen nyelven irt halma-
zokból kiokoskodni kénytelenítették.

Erdődi Adolf.

Zólyommegye erdőségei.

(Folytatás.)

Az évi fatermés legnagyobb részét a róniczi vasgyáröszlethez tartozó kincstári telepek emésztik fel, 316 köbméter tömör fáért a fa-
nemre vagy különbékre való minden tekintet nélkül, 98 o. é. krzt. fi-
zetlén tőárul; kivéve a deszkákat, mellyekért a kincstári vasgyárak
épen annyit fizetnek mint a magánosok.

Egy mérő szénért = 206 liter, fizet a kincstári vasgyáröszlet,
még pedig kincstári szénért:

kemény fából	.	.	.	.	.	.	55 krt.
elegy dto.	.	.	.	.	.	.	52 „
lágý dto.	.	.	.	.	.	.	49 „

paraszt szénért pedig:

kemény fából	.	.	.	.	.	.	48 „
elegy dto.	.	.	.	.	.	.	44 „
lágý dto.	.	.	.	.	.	.	40 „

Kisebb része a fatermésnek Beszterczére usztatik, az ottani
kincstári telepek szükségleteinek fedezése végett.

Csekély fatömeg a vas és egyéb az erdőkön belül létező bá-
nyák számára adatik épületi fául, egyedül a kezelési költségek beszá-
mítása mellett.

Maradék a fatermésnek részint magánosoknak adatik el a tövén,